

[Jønson.]

rado, Rusland, saa er det en Kendsgerning, at ganske vist har man dér en diktatorisk Regering, men det er ingen Arbejdersdiktator, man har, men en Diktator mod Arbejderne. Og det er det, vi Socialdemokrater ikke ønsker. Vi ønsker at have en Myndighed i Rigsdagen, der er udgaaet af selve Folket, saaledes at Folket selv bestemmer over sin egen Tilværelse. Det er det rette System.

De omtalte Fagorganisationer hviler ikke paa det Grundlag, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen ofte gør gældende, at det er Regeringen, der bestemmer og siger til dem, hvorvidt de skal vedtage Forslag, der vedrører dem personligt, eller ikke. Nej, de er ganske suveræne. Man siger maaske saaledes, fordi Arbejdsgiverforeningen her i Landet som oftest misbruger sin Magt, som oftest kobler alle Fag sammen og enten ved Lockout eller paa anden Maade bestemmer, at Arbejdsgiverne skal gøre dette eller hint. Jeg har saa ofte sagt til de Mennesker, som leder denne Organisation, at der er lige saa stor Forskel paa Fagene, som der er paa Nat og Dag. Dersom Arbejdsgivere og Arbejdere i det samme Fag kunde faa Lov til at forhandle sammen, som de altid har gjort tidligere, saa vilde man i de allerfleste Tilfælde slet ikke faa nogen Konflikt.

Men de to ærede Medlemmer fra Kommunisternes Side har jo en helt anden Hensigt med deres Virksomhed paa dette Omraade, nemlig den at søge at skabe en Utilfredshed, som bliver saa stor, at man faar Hundredtusinder af Arbejdere ud paa Gaden; thi de har den fikse og mærkelige Idé, at hvis det lykkes dem, ja, saa har vi pludselig, en, to, tre, et helt andet Samfund end det, vi lever i nu. Men det er jo slet ikke Tilfældet. Et Samfund lader sig ikke forandre ude paa Gaderne ved Slagsmaal med Politie og Militær. De ved jo godt, at det er ligegyldigt, hvilken Regering der har Magten, saa er denne Regering forpligtet til at rette sig efter de bestaaende Love, og de bestaaende Love foreskriver Regeringen en bestemt Fremgangsmaade, som skal følges i Tilfælde af, at Folket føres ud i Omvæltningforsøg paa Gaden.

Vi løber ikke fra noget, vi forandrer ikke vort Standpunkt samfundsmæssigt set. Der er ikke nogen Socialdemokrat i dette Land, som ikke er klar over, at det kapi-

talistiske Samfund ikke kan blive ved at bestaa, og Historien viser os jo, at dette Samfund heller ikke altid har bestaaet. Men vi Mennesker har forskellige Meninger om selve Udviklingen; det er den, der kommer frem her, og det er den, som lærer Folket, hvad der er Ret, og hvad der ikke er Ret.

De Herrer har for nylig haft en Kongres, og det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen fortalte, at 55 000 fagligt organiserede Arbejdere var repræsenterede dér. Det er en nem Maade at faa nogle Tusind faglige Arbejdere skrevet op paa Papiret. De skriver til de forskellige Organisationer, at de nu vil lave en Kongres, og om vedkommende Organisation vil lade sig repræsentere dér. Den paagældende Organisation tæller maaske 4 000—5 000 Medlemmer, men der sidder maaske kun 40 eller 50 ved det paagældende Møde, og disse er maaske temmelig villige til at lytte efter Røster fra kommunistisk Side, idet de maaske tror, at en saadan Kongres kan løse en og anden Opgave. Saa skriver man op, at der er 5 000 Medlemmer i det Fag, og saa regner de Herrer med, at de repræsenterer dette Antal Medlemmer i det Fag!

Naa, det er jo rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at Kongressen blev afholdt, og der var vist noget nær Enstemmighed. Men er der et levende Menneske, der tager Hensyn til de Beslutninger, der blev taget paa den Kongres? Man ved jo meget godt, at Organisationerne som saadanne naturligvis ikke kan respektere Beslutninger, der er taget uden for deres Rammer. Men ikke desto mindre har Kommunismen gjort denne Sag til en stor Sag, skønt den i Virkeligheden ikke har nogen som helst reel Betydning.

Nej, vi staar fast paa vort Standpunkt, men vi skal villigt indrømme, at vi altid har taget Hensyn til den Udvikling, Samfundet har gennemgaaet, og afpasset vor Politik derefter, og det tror jeg, det langt overvejende Tal af Medborgere forstaar er fornuftigt og klogt. Hvad vilde det føre til, hvis vi Socialdemokrater med vore 62 Medlemmer her i denne Sal stemte for de af Kommunisterne stillede Forslag? Det betød ingenting, for de vilde blive forkastet, det vidste vi jo i Forvejen. I den Rigsdag, vi har, maa vi søge at samarbejde, saa vi